

Láng Orsolya

MAGÁNVETÍTÉS

A liftet hiába hívta, valaki ráült, jól hallatszott a visszhangzó liftaknában, hogy az illető valahonnan magasról fohászcodik egy újabb szesztilalom után, s férje tegnap esti állapotát ecseteli szomszédjának, akivel a liftajtóban futott össze.

Minthogy nyolc órán át úgyis egyvégtében ülni fog, elindult hát gyalog, s körkörös járkálással felemelkedett, megágyazva testében a mozdulatlanságnak.

Az étellel perlekedő asszonyságok ugyanazon az emeleten rostokoltak, ahol megtalálta a meghívóra nyomtatott számot. Egy ismerős arcú fiú, akinek nem tudta a nevét, éppen kilépett az ajtón, ismerős arca felderült, amint meglátta őt, már vártunk, mondta, menj be, én leugrom söréret.

A konyhában két lány evett a fal mellé tolt asztalnál, egy magas fiú háttal állt nekik, és a nyitott ablaknál cigarettázott, hamuját a hóesés kavargó pihéi közé pöccintette. Szén kissé megtorpanva beköszönt, de úgy érezte, tovább kell mennie a szűk előszobában, hogy eljusson a helyszínre. Egy félig behajtott ajtó mögött meglátta barátját, az üresnek ható szoba végében üldögélt egy párnán, s a díványon fekvő vöröshajú lánnyal beszélgetett. Szén belépett, és leült melléjük a földre szórt párnák egyikére. A szoba másik sarkában két fal közé felakasztott függőágy lógott, alatta hatalmas, felfúj gumilabda. Az oldalt eső falat majdnem egészen lefedte egy fehér tábla, amelyen piros betűs felirat szúrt szemet: „jó reggelt, herceg”, a négyzetes tér közepén pedig egy sámlira téve állt a gép, s a szemközti falra hasonló fehér táblát vetített. Az ismerős arcú fiú megérkezett, s üvegekkel teli karjával belökte maga mögött az ajtót.

Milyen érdekes, gondolta Szén, mi most egy üres falat nézünk órákig. Szeme sarkából végignézte a mellette ülők arcát. Az öccsére és közös titkukra gondolt, arra, hogy ők találták fel a camera obscurát gyerekkorukban, amikor egy napfényes délután becsukták a szobák folyosóra nyíló ajtaját, amitől az ablaktalan helyiség egészen elsötétedett, s amikor a szemük hozzászokott a sötétséghez, észrevették a lélegzetelállító látványt a falon, a nagyszoba tótágast álló sziluettjét, anyjuk varrógépének finom körvonalait, az áttetsző függöny pöty-

tyeit, amelyeket megrezegtetett a résnyire nyitott ablakon a szél, a szobanövény leveleit és az állólámpát, s rájöttek, hogy a kis kép a déli fekvésű nagyszoba kulcslyukán vetítődik a falra. Ez izgalmasabb volt a diafilmeknél is. Öccsét beküldte a szobába, és bekiáltott, hogy integessen. Aztán cseréltek.

A fehér táblán fekete táj ömlött szét, tehének lassú mozgása alatt körbejárt egy üveg sör. A kezdő képsorok alatt elhangzott még egy-egy megjegyzés, de idővel mindenkit elzsibbasztott és magába szippantott a film, mint egy biztosan dolgozó pók. A fűtőtest csöve, amelynek derekát támasztotta, Szén tarkójára kúszott. Válla a mellette ülő esztétikatanár karjához nyomódott, most már nem vigyázott arra, hogy ne érjenek egymáshoz.

Amíg a szoba tulajdonosa, a szőke Dunai kiszellőztetett, kicsődültek a konyhába. A film egyharmada lejárt, s ez elég volt ahhoz, hogy lélegzését beléjük oltsa. Szén egy cigarettát kért a magas fiútól, teljességgel megfélelkezve arról, hogy barátjától szokott, s a kagylónak támaszkodva hallgatta a vöröshajú lány elejtett mondatait egy találkozásról, azzal a híres színésszel, akit az imént meghalni láttak. Az ablak előtt, kissé előre dőlve, Szén barátja hallgatta a halkszavú esztétikatanár beszámolóját, amelyben idefelé jövet majdnem elgázolt egy nyulat, s nyomban ezután kis híján frontálisan ütközött egy rendőrautóval, amely a nyulat kergette. Szén zoknijára lehullott a hamu, a csikk testeregve aludt ki a csap alatt.

A szoba télszaggal telt meg. A kihűlt párnákat újra elfoglalták. A vetítógép fénye a falra lövellt, ahol testekre, tájra, érzésekre szakadt. A valóság fekete-fehér, mondta a szőke Dunai, csak a kurva élet színes. Nem sokkal ezután az ismerős arcú fiú betakarta, hogy alvás közben, a padlón fekvé teste ne hűljön ki annyira.

A film kétharmada után újra a konyhába mentek, jobbra csendben álldógláltak. Ki-ki a maga füstfelhőjébe merült, s itala remegő felszínén pihentette tekintetét. Szén a mosdó után érdeklődött, az egyik albérlő lány az ajtóig kísérte. Miután elvégezted, a vederrel kell leönteni, elromlott a tartály, mondta. Míg vizet engedett a vederbe, Szén a tükörben vizsgálta magát, és arra gondolt, vajon észrevennék-e, ha hirtelen megnémulna. Nem vennék észre, gondolta, és beöntötte a vécébe a vizet, ugyanúgy tudnék bólogatni és hallgatni, mint most.

Tangóharmonikán játszott egy barázdált arcú, fehér szakállas férfi. Da capo al fine. Da fine al capo. Befejezhetetlen körtáncot jár-

tak a falon az ismerőssé vált idegenek, végére járt a film, de az elejével végződött. Szén úgy érezte, mozdulatai lemállottak testéről, s a cipőfűzőjét már más köti csokorra, míg ő még csak a kabátját veszi magára. Az idegen lányoktól éppúgy köszönt el, mint az ismerős arcú fiútól, boldog új évet, mondta, ha nem találkoznánk addig. Most észrevennék, gondolta.

Az esztétikatanár, ki többször kért poharába italt, felajánlotta, hogy mindenkit hazaszállít. Igaz, mire a kocsí felmelegedne, mindenki kiszáll, mondta, de az éjjeli buszok kiszámíthatatlanul járnak. Szén félretolt egy képeskönyvet, a gyerekeidé, kérdezte, és beült a hátsó ülésre. Körmével együgyű arcvonásokat karcolt a zúzmarába, s azon nézett ki a város utcáira, ahol még sosem járt, s most is csak úgy, hogy egy vöröshajú lányt kísér haza az esztétikatanár kocsijában.

Sikoly, 2010/3.

(Láng Orsolya 1987-ben született Szatmárnémetiben. Prózát ír.)